



CRÒNICA DE LA JORNADA

COOPERACIÓ PAU I SOLIDARITAT A LA REPÚBLICA CATALANA

Barcelona, 8 de juny de 2017

Índex de continguts

el paper de catalunya davant els reptes globals.....	1
els pilars de la república.....	3
un model de cooperació pau i solidaritat a la república catalana.....	3
cloenda.....	7

En el marc de la campanya La República que farem, la sectorial organitza la jornada Cooperació pau i solidaritat a la República Catalana. L'**Eduard López**, vicesecretari general d'Acció Política, en dóna la benvinguda.

EL PAPER DE CATALUNYA DAVANT ELS REPTES GLOBALS

Tot seguit, pren la paraula en **Raül Romeva**, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència de la Generalitat de Catalunya, que fa una presentació explicant d'on venim, on som i quins són els reptes dels propers anys. Comença emmarcant la situació amb el punt de partida que **en l'àmbit de la cooperació Catalunya s'ha guanyat un nom** des del punt de vista de les entitats i la feina sobre el terreny. Això permet tenir una base sobre la qual treballar i establir una visió pública de país a escala internacional. Aquesta **visió de país de com afrontar els reptes globals s'ha de convertir en polítiques públiques**. No sempre ha tingut un suport públic que estigués a l'alçada, cal dir-ho. Ara s'ha fet un canvi radical, després d'una època de retallades. Amb el pressupost d'enguany hem recuperat uns nivells similars als del 2012, no són els nivells ideals un augment del 65% respecte any passat. No estem on voldríem ser, hem revertit la tendència. Si estem en un context de definir què volem i què podem fer, aquesta és la clau. En un país com Catalunya, amb una xarxa internacional notable i una presència en organismes internacionals lloable, però sobretot amb **una vocació ciutadana compromesa amb una visió universal i universalista**. Amb això hem de bastir una política pública de cooperació i dissenyant cap a on volem anar. El Pla de Cooperació té 6 eixos definidors. **Primer, empoderar el sector de la cooperació**, les ONGs. No hi ha política de cooperació sense teixit associatiu, que se senti digne i reconegut de la feina que fa. Que aquesta època de sequera que s'ha de revertir. **Segon, els problemes globals s'afronten des de la xarxa global**, amb perspectiva local o nacional però amb enfocament global. Cal estar a les xarxes globals i interactuar en les xarxes internacionals. Estem presents en xarxes de tot tipus. I no només això, sinó que podem portar seus d'organismes internacionals a Catalunya. **Tercer, l'àmbit bilateral**. No som estat però actuem com si ho fóssim i actuem amb estats que saben que la cooperació catalana té un prestigi amb valor afegit, per la qual



cosa se'ns demana una relació bilateral amb tercers països per fer acció sobre el terreny. Òbviament, hi ha dificultats per part de l'Estat. **Quart, la capacitat de resposta en situacions d'emergència.** La previsió té uns límits, tu pots fer plans directors fins a un cert punt. Hi ha una imprevisibilitat que s'ha de preparar i donar resposta a les emergències. Per tant, establir protocols evitant la burocràcia i la manca de previsió de les incerteses. **Cinquè, coordinació sobre el terreny.** Això vol dir, xarxa, coordinació i aprofitar sinergies. Podem aportar expertesa pràctica i en la coordinació en molts àmbits. Per exemple, el clúster de Moçambique, coordinant diferents àmbits sobre un mateix objectiu. L'exemple també del Fons Català de Cooperació amb la coordinació com a valor. La cooperació requereix expertesa però també recursos que algú els ha de posar, cal capacitat econòmica i pràctica. **I sisè, la coherència de les polítiques.** Tot això no té sentit si no ho emmarquem en un context d'una reacció global basat en la coherència de polítiques. Per que al final qualsevol acció només té sentit si serveix per canviar estructures, en el que cal mantenir una coherència. No només es tracta de treballar "allà", sinó tenir la legitimitat "aquí" per canviar estructures. Per tant, **cooperació, internacionalització i diplomàcia per afrontar els reptes globals a través de les polítiques públiques de cooperació.** Tot això en un context marcat pel Pla Director 2015-2018, elaborat en un context que pot evolucionar. Hem de tenir la capacitat d'adaptar, segons les circumstàncies. Al 2017 s'ha fet això, en els dos eixos prioritaris, igualtat de gènere, drets humans i drets dels pobles, adaptant-ho a polítiques concretes. **Quines són les prioritats?** Totes són prou conegudes. **Primera, la seguretat humana,** que vol dir garantir els drets i les necessitats bàsiques a través de les famoses quatre DDDD (desenvolupament, drets humans, democràcia i desarmament). Una manera d'afrontar les necessitats bàsiques per evitar més intervenció, sigui de caràcter estructural o conjuntural. La seguretat humana entesa com un concepte de pau en absència de violències. **Segon, l'aplicació dels ODS** (objectius de desenvolupament sostenible). Els coneguts objectius del mil·lenni presenten una nova oportunitat que en el cas de Catalunya s'està treballant en un pla nacional de ODS que implica diversos departaments i per coordinar les agendes internacionals de desenvolupament i sostenibilitat. La cooperació catalana no pot ser aliena a aquests objectius, no hem de reaccionar sinó prevenir, els canvis estructurals s'han d'emmarcar en aquesta lògica global. **Tercer, visibilitat internacional.** Tots els països tenen elements definitoris que suposen la manera que qualsevol país es dona a conèixer al món. En el cas de Catalunya, la cooperació n'és una per mèrits propis, feta des de fa molt de temps. Aquesta cooperació internacional és un actiu. És una de les maneres que ens permet situar-nos al món amb una credibilitat i autoritat moral important. Ho hem de potenciant eïns acords bilaterals, el sector de la cooperació, ajudar a que les entitats participin de les xarxes internacionals. La nostra vocació és que Catalunya sigui vist com un país de referència quan es tracta de cooperació internacional. Sobretot en el marc del procés constituent. Però hi ha un element que cal superar. **Cal superar el context de l'AODI** (ajuda oficial al desenvolupament internacional). Per que? Per que els contextos canvien i comporta unes limitacions. Per exemple, les actuacions humanitàries d'ajuda als refugiats a Grècia, des de la perspectiva del l'ajuda oficial al desenvolupament hi queden excloses. Hi ha una necessitat que hi hem de poder respondre. L'OCDE està revisant aquest concepte. **Finalment, millorar les capacitats.** Catalunya ha de tenir clares en quines àrees pot ser influent. És a dir, no podem fer-ho tot. No té sentit abarcar a tot, hem d'escollir en quins temes volem ser referents. Això també ha d'afectar el sector, que s'ha d'apoderar amb aquests objectius. No ens podem convertir en un país de molts petits projectes, hem d'actuar amb una visió molt més estratègica d'on volem ser forts, què podem aportar i fer-ho bé. En definitiva, **la construcció d'una política de cooperació com a pilar fonamental i visió de futur** en base a la transversalitat, xarxes, diplomàcia, capacitació... Siguem conscients que revertir les retallades no es fàcil, s'ha fet un canvi de tendència que ha de ser sostenible i es mantingui, el que interessa es que la tendència sigui sostenible. Mentrestant, hem de pensar com farem el proper pla director. Al capdavall, **no volem construir una política de govern sinó una política de país** en



que les institucions vegin el valor afegir de treballar conjuntament, posar en comú i buscar la complementarietat.

ELS PILARS DE LA REPÚBLICA

En David Minoves, president de la sectorial de Cooperació, Pau i Solidaritat és la persona encarregada de presentar els pilars de la república que farem.

UNA REPÚBLICA SOLIDÀRIA COMPROMESA AMB LA PAU I ELS DRETS HUMANS

La República Catalana serà solidària, internacionalment responsable, compromesa amb la cooperació al desenvolupament, la pau i els drets humans. Una República que pot esdevenir un referent internacional en la defensa dels drets col·lectius dels pobles mitjançant el diàleg i la no-violència. En l'actual context, caldrà relançar el model català de cooperació al desenvolupament i incorporar els valors solidaris de la societat catalana en l'estratègia d'internacionalització com a carta de presentació del nou estat al món, presentant-nos com un actor responsable, compromès amb el desenvolupament, la pau, els drets humans i la justícia universal.

1. Una República solidària que assumeix la seva responsabilitat internacional

La República Catalana s'ha de posar a l'avantguarda de la comunitat internacional per al desenvolupament i per a la promoció de la pau i la resolució pacífica i democràtica dels conflictes, tot augmentant l'ajuda oficial al desenvolupament fins assolir el 0,7 % del PIB un cop disposi de tots els seus recursos econòmics i s'hagi estabilitzat l'economia del nou Estat.

2. Actuar coherentment davant dels reptes globals de desenvolupament humà

Catalunya ha de participar en el debats sobre els grans reptes globals del desenvolupament humà, ha de ser un actor estratègic en la posada en marxa de l'agenda post 2015 i, alhora, s'ha de guiar pel principi de coherència de polítiques amb el desenvolupament, vetllant perquè les seves polítiques comercials, industrials, mediambientals o de qualsevol altre tipus no impactin negativament en el que s'ha assolit amb les polítiques de cooperació i solidaritat internacionals.

3. Un model de seguretat humana compromès amb la pau

Catalunya ha de contribuir a la construcció d'un paradigma de seguretat humana més global i multidimensional que la simple defensa militar. Per això, la República Catalana elaborarà un sistema de defensa i seguretat civil, incorporant les agendes de pau, seguretat, desarmament i desnuclearització tot participant activament amb la comunitat internacional en aquests àmbits.

4. Un referent a la Mediterrània de resolució de conflictes

Catalunya ha de compartir els aprenentatges del seu procés d'independència com a referent per a la resolució no violenta de conflictes a la Mediterrània. S'ha d'estimular la posició de Barcelona per al debat de les diferents faccions i visions als conflictes del nord i el sud.

UN MODEL DE COOPERACIÓ PAU I SOLIDARITAT A LA REPÚBLICA CATALANA

A continuació té lloc la taula rodona amb el títol "Un model de cooperació, pau i solidaritat a la república Catalana" que compta amb la presència de **Lluís Puigdemont**, president del Consell de Cooperació de la Generalitat, **Pepa Martínez**, directora de LaFede.cat, **Jordi Armadans**, director de Fundipau, **Núria Salamé**, presidenta de la Federació ACAPS, **Isidre Pineda**, membre de la junta del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, i **Adriana Delgado**, diputada de Junts pel Sí al Parlament de Catalunya, encarregada de moderar la taula.



La primera en prendre la paraula és la **Pepa Martínez** de LaFede.cat. Comença dinet que no li agrada haver d'escollir entre el 0'7% o la coherència de polítiques. Si hi hagués coherència el 0,7 ja estaria immers en la nostra realitat. Malauradament això no és així. El 0,7 el que fa és es un intentar garantir que el hi hagi un mínim al pressupost del país dedicat a aquest tema. **La concepció ha de ser molt més oberta: la responsabilitat que tenim com a ciutadania global.** És a dir, persones en una realitat local que cal transformar en el que hi hagi justícia social però que els nostre actes, que tenen conseqüències internacionals, haurien de tenir repercussió. Tanmateix, **el 0,7 és una utopia que ha quedat molt lluny del seu horitzó.**

El segon en parlar és el **Jordi Armadans** de Fundipau. Sobre el debat d'exèrcit só o exèrcit no, assenyalava que un país com **Catalunya, en cas d'esdevenir un estat, ha de contribuir a un escenari de pau i drets humans global.** Discrepa que Catalunya no és un país petit en termes internacionals. Per molt petit que se sigui, com a estat, es poden fer coses. **Per que algunes coses es moguin en l'escena internacional cal que hi hagi estats que les comenci a impulsar.** Sense la pressió de la societat civil molts temes no s'haurien aconseguit. Per exemple en temes de desarmament. Però en l'escena internacional calen estats que es creguin aquests temes i els impulsin. **Hi ha estats que estan fent rols importants en matèria de pau i desarmament.** És claríssim que sense el suport d'alguns estats tampoc no s'hauria pogut arribar tant lluny. Per exemple, en el cas de les mines anti-persona, el sistema de vets no permetia avançar i bloquejava la resolució de l'ONU contra les mines anti-persona. Però alguns estats van agafar el clam social, van sortir del sistema de l'ONU, van crear Fòrum diplomàtic convidant als estats que hi volien participar i van signar un conveni de prohibició de les mines. L'any 1999 el tractat entrava en vigor. Tal i com s'ha demostrat en termes de sensibilitat en matèria pau i solidaritat, **Catalunya podria ser un dels estats proclius en avançar en seguretat humana, cooperació, pau i desarmament.** Però també en el debat de defensa i seguretat, un esquema que no acaba d'entendre, és la pregunta que haurem de fer per defensar-nos del món. **Enlloc de pensar en defensar-nos el què ens hem de plantejar és què volem aportar a aquest món.** Fa falta que s'aportin coses en aquest planeta. Catalunya, amb tota la modèstia i incoherències que tenim, podria ajudar al decantament per a la seguretat humana, pau i desarmament. Això és estimulants. El món està fet una piltrafa amb molts temes preocupants. **Que hi hagi algú disposat a jugar en aquests temes és crucial.** Com a societat civil catalana si que s'ha sigut present en molts processos internacionals per que les coses es moguessin en sentit positiu. Com a Catalunya ja s'hi està contribuint. Hi ha hagut una petjada. Imaginar tot això amb **la presència d'un estat en sentit positiu és necessari.**

El tercer en prendre la paraula és el **Lluís Puigdemont**, del Consell de Cooperació. La iniciativa de la societat civil organitzada ha sigut molt important en la història de la cooperació a casa nostra. **La cooperació és una manera de treballar la cohesió a casa nostra**, sigui més propera o més llunyana. El treball i l'esforç que s'està fent de manera conjunta en una regió pot ser més efectiva que l'acció que es porti a terme en un poble que respon a les sensibilitats d'una persona concreta. Ell és de l'opinió que les dues opcions han de conviure. **Hem de poder-nos alienar en totes les accions que s'estan fent a escala internacional** i fer-ho d'una manera coordinada amb totes les entitats. Hem de ser presents en aquests espais on es decideixen les accions. La veu de Catalunya l'hem de fer sentir.

En quart lloc és el torn de la **Núria Salamé**, de l'ACAPS. Es planteja l'escenari amb il·lusió. **Un conflicte, en la mesura que s'allarga, es fa menys present en la societat.** El conflicte saharauí és desconegut en general, a vegades per motius conscients i altres per cansament de la societat. Cal fer-se present i intentar coordinar-se amb altres causes properes. **Sobta que en conflictes on hi ha una responsabilitat política ningú en parla.** En el cas del Sàhara, que està pendent de descolonització. El cas de l'èxode saharauí és exactament igual a l'actual dels refugiats al



mediterrani. L'Estat espanyol, com a colònia administradora del territori, té la responsabilitat política que manté fins que no hi hagi referèndum d'autodeterminació. Assumim que tenim aquesta llosa. Es té l'esperança que amb la República Catalana es puguin compartir esforços. Cal fer l'anàlisi del què ha passat. Actualment, el tema dels refugiats al mediterrani està començant a caure en l'oblit. Els saharauis també són refugiats. **Cal plantejar-se què s'ha de fer per mantenir la qüestió.** A la premsa no hi és present. Cal una premsa lliure que doni veu al que està passant en tots aquests conflictes. Caldria parlar de l'espoli que està succeint al Sahara ocupat i als camps de refugiats. Com pot ser que l'ocupant tingui uns privilegis i que l'ocupat replegui les restes. **La República Catalana ha de ser responsable dels seus pactes i no participar de l'espoli d'aquests països** (fosfats, pesca i sorra). Cal pensar com podem treballar coordinadament per que aquestes coses es tinguin en compte. No pot ser que els lobbies marquin les trajectòries de pobles que pateixen aquesta ocupació. Actualment no poden entrar els observadors internacionals, ni premsa, ni advocats... Cal treballar coordinadament entre els pobles ocupats (palestins, kurds, saharauis...) per acabar amb totes les ocupacions o camps de refugiats.

El cinquè en parlar és **l'Isidre Pineda**, del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. **La cooperació catalana que neix de baix a dalt** és molt diferent d'altres indrets. Aclareix que ningú parla del Sàhara occidental per que és una lluita pacífica sense violència, és així de trist. **Els catalans no podem estar a tot arreu i hem d'enfocar les polítiques de cooperació**, però podem contribuir a posar solució en la mesura del possible a algunes d'aquestes realitats. **El Fons és una manera de contribuir-hi des del municipalisme** com una eina útil per la gestió i pel control del seguiment dels projectes. És un punt de trobada dels ajuntaments per compartir experiències i tirar endavant projectes de manera descentralitzada. I per donar respostes a les emergències humanitàries i impulsar projectes per resoldre conflictes. D'aquesta manera, s'ha estat influent en projectes com el Sàhara. **La força d'un país es fa des de la base, des dels ajuntaments en aquest cas. El Fons Català pot ser un ambaixador de la catalanitat al món.** La cooperació pot ser una estructura d'estat de la República que farem. Cal que la República Catalana sigui un dels indrets avançats en matèria de drets humans.

La Pepa Martínez reprèn la paraula per assenyalar la incoherència en el cas de l'ajuda al desenvolupament al Marroc, que suposa afavorir l'ocupant enlloc del Sàhara. Sobre la incoherència hi ha dos focus, el dels pobles i persones amb vulneració de drets humans, i d'altra banda estem col·laborant amb el Marroc com a frontera sud. **L'ajuda oficial al desenvolupament acaba sent instrumentalitzada per interessos polítics**, dels quals se l'hauria de desvincular. Aquesta ha estat una batalla perduda. El 95% dels fons fiduciaris del fons europeus està condicionat al control de fronteres. És a dir, hi ha fons que s'estant donant a països de la ribera sud per evitar la immigració enlloc de donar-ho a les persones que necessiten migrar. El nivell de responsabilitat de les entitats és una, però això no és desitjable. No és de rebut. **Parlar de solidaritat i controlar-la o condicionar-la és un oxímoron**, però està passant. Les entitats viuen malament la instrumentalització. Les entitats són societat civil organitzada amb capacitat de poder denunciar i ser un altaveu de gent que està denunciant coses. Per que Europa o els mitjans de comunicació escoltin, les ONGs estant fent aquesta mediació. Però a la vegada es necessiten aquests fons. Són fons bruts que condicionen. Aquesta visió és un extrem que permet posar-nos en alerta. Un exemple clar és la crisi d'ajuda humanitària als refugiats. La coherència de polítiques és important. Respecte l'espoli de recursos natural per part d'empreses és una de les altres realitats que tenim. **Hi ha tota una activitat dels lobbies que s'està movent fora del control de la política pública**, a vegades inclús amb ajudes. Per exemple, l'una ajuda al Níger condicionada per que es desenvolupi a partir d'empreses espanyoles. És la perversió de la cooperació. Es necessita molta consciència pròpia, cal decidir quin model de cooperació volem impulsar i per a què. **La capacitat del poble català de mobilitzar-se i d'exigir drets per altres pobles és impressionant.** Amb la crisi va haver



un munt de gent que va dir prou i seguir voluntàriament. La Fede no para de tenir gent que vol fer coses. És un valor afegit que cal continuar alimentant.

En **Lluís Puigdemont** assenyala que **sovint les entitats el que fan és rentar la cara de l'Estat externament**. En matèria d'armament, a l'Estat espanyol queda camuflat en el pressupost. El fet de poder sol·licitar i demanar una ajuda per fer una acció a l'exterior fa frenar que es digui alt i i fort el que passa en aquestes situacions. S'ha de mirar que **el tercer sector pugui fer de lobby de pressió per denunciar aquestes situacions** i buscar la manera com la subvenció no sigui la propina per les entitats.

La **Núria Salamé** torna a prendre la paraula per aclarir que quan parla del Marroc, no es refereix a la població marroquina. El poble saharauí està convençut de l'estratègia de la no-violència. Això s'ha treballat amb formació i estratègia amb joves marroquins, saharasuis, palestins i kurds. El poble marroquí no ha patit cap guerra, també són capaços d'entendre-ho. Cal sumar esforços, buscar objectius comuns i intercanviar inèrcies per donar la mà al que en teoria ha estat un enemic. És la consolidació de la pau.

L'**Isidre Pineda** remarca que el 0'7% és un concepte antic però cal seguir reivindicant-lo, per que sovint no s'està complint. El Fons serveix per fer aquesta xarxa i renovar el compromís del 0'7%. **Ens hem de plantejar què fem amb aquells països que són incòmodes en l'escena internacional**. El Marroc és un país incòmode però la població marroquina no ho ha de ser, cal tenir-ho en compte.

En **Jordi Armadans** hi torna per dir que és evident que **les polítiques exteriors dels estats estan fonamentades en la hipocresia**. Per exemple en Trump bloqueja l'entrada a nacionals de països àrabs mentre negocia amb Aràbia Saudita i els ven armes. En Trump és l'exponent màxim de l'estupidesa i del cinisme, posa en evidència la misèria de la política. L'inici de la primavera àrab va ser un despertar contra l'autoritarisme. Marca d'on venim i a on podem aspirar anar. A l'inici de la revolta, el 2011, la ministra de Defensa francesa va parlar públicament que si Ben Ali necessitava suport per repel·lir la rebel·lió els oferien ajut. Zacorzy la va fer dimitir per que si va veure obligat. S'havia fet tradicionalment així, per interessos entre estats. Hi ha una perversió absoluta, aquests extrems d'incoherència absoluta són inacceptables. Venim d'aquí, **cal anar cap a un altre model basat en els drets de la Nacions Unides**, on els convenis signats amb l'ONU tinguin un valor. El món es el que és, però fa temps que tenim prou experiència com per dir què segons quines polítiques en clau egoista és un suïcidi. Ser solidaris amb estats amb conflictes armats no reverteix en cap benefici. En que beneficia la crisi de refugiats? La ceguesa estúpida provoca aquests conflictes. En benefici propi està també l'interès per endreçar el món de manera més digne per que els esquitxos dels conflictes també acaben afectant. **És en benefici de tothom que ens hem de preocupar solidàriament d'aquest planeta**. Per dignificar el món i per interes nostre, calen unes polítiques exteriors descaradament més dignes.

La **Pepa Martínez** aclareix que els pobles que reben ajudes no ho harien. Ella denuncia la hipocresia dels estats que les utilitzen en benefici propi. Fa 16 anys de la llei de cooperació. Quan la LaFede va començar, molt centrada en centre-Amèrica, denunciant situacions de vulneració de drets humans, per internacionalitzar les situacions, es van focalitzar en els estats, però **les empreses transnacionals tenen un poder molt més gran del que podem controlar**. Per exemple l'activitat de les empreses catalanes i espanyoles a sud-Amèrica. Els governs se'ls pots fiscalitzar a través del vot o i la interpel·lació, però les empreses són molt més difícils de fiscalitzar. S'ha aprovat una resolució al Parlament per avaluar les activitats de les empreses catalanes a l'exterior. Aconseguir un centre d'avaluació és determinant. **La base de la coherència de**



polítiques és exigir el mateix a casa nostra que a l'exterior. Lamenta que costa molt tirar endavant les polítiques amb els governs, tot és molt lent i desencoratjador.

L'**Isidre Pineda** rebla el clau interpell·lant a **les entitats com a lobbies socials són un aspecte positiu.** Cal empoderar-les i donar suport a les entitats a través de l'acció descentralitzada. En el món global els estats parlen amb els estats. **Per ser un actor en l'escena internacional cal tenir un estat.** Cal tenir veu directa a Europa i el món. Cal ser influents a Europa per ser influents al món.

CLOENDA

L'**Ana Surra**, membre d'ela comissió de Cooperació del Congrés de Diputats, fa la cloenda. Recorda els projecte de cooperació internacional que afavoria a les empreses i que l'*Alianza para el Progreso* d'Uruguay s'encarregava de denunciar. A la comissió va presentar una PNL per a recuperar el 0'7 del PIB per a cooperació. Es va acabar aprovant un 0'4 i al pressupost ha quedat en un 0'25, mentre que el pressupost de defensa ha augmentat un 30%. El 60% del pressupost de cooperació és per pagar adhesions a organismes internacionals, això no és cooperació. Una altra percentatge va dedicat al tractament de refugiats quan ja estant aquí, això tampoc és cooperació. A cooperació s'hi dedica poc i sovint per beneficiar a les empreses espanyoles. El pressupost militar ha augmentat durant la crisi mentre disminuïa el de cooperació per paliar la pobresa al món. Com seria la política de cooperació a la República Catalana? Que no sigui colonialisme, no sigui saqueig, no sigui un negoci, ni una almoïna, sinó **compartir un planeta just, solidari i en pau.**

Francesc Sànchez

Tècnic de polítiques sectorials
acciopolitica@esquerra.cat